

politisk Fører for en stor, kristelig vakt Kreds — Hentydninger, som Emanuel ikke forstod og heller ikke brød sig om at faa nogen nærmere Forklaring paa. Han havde besluttet ikke længere at blande sig i Døgnets Politik, som han overhovedet aldrig havde haft stor Interesse for, og paa hvis Betydningsløshed han nu havde faaet den fuldeste Bekræftelse. Den Sag, hvis Fremvækst han havde viet sit Liv, vilde vokse og modnes uafhængig af alt Lovgiveri og alle Lovbrydere — ganske ligesom Muldets Korn, der rakte Menneskene sine bugnende Aks trods al Vinterens Kulde og al Sommerens Tørke.

Men én Ting havde disse Maaneder lært ham. Han vidste nu, at der endnu var megen dvalebunden Kraft at vække i Folket, megen Selvtillid og Selvfølelse at opelske, før der for Alvor blev Haab om Dagning for den nye Tid, som han havde troet saa nær. Maaske vilde han ikke en Gang selv komme til at opleve den. Men det skulde ikke mistrøste ham, og han skulde ikke trættes. Der var Lykke alene i Bevidstheden om at berede Vejen for Sandhedens og Retfærdighedens Sejrs-gang over Jorden. Der var Glæde og Løn i selve Behudelsen af Fredsrigets Komme.

Han var naaet ud til den brede Fjordvig, der